

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΗΘΗΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : στο ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Όδός Ακαδημίας 40

Συγγρομή χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται σε όλα τα κίβρια και πουλιέται 10 λεπτά το φύλλο.

RÖSLI

Το ξύλινο σαιτάκι εΐταν θεμελιωμένο στην πιο χαριτωμένη καλλίδα προΰγμα δυσκολοεύρετο ανάμεσα στην άλπινική κρημογονία. Εΐταν του Γκρέγκορου, ΄Ετσι λεγότανε ο ΐδιοκτήτης του, του Γκρέγκορου του ΄Αδάμαστου. Το δεύτερο αυτό όνομα δέν του τ΄χαν δώσει οι γύρω του, όπως εΐναι συνηθία τ΄βλεπε μες στη φαντασία του. Καί στο τέλος, όταν θ΄εχει τελειώσει το παραμύθι, ένα μυτίβο θρούλου, θ΄α δικαιωθεί ο Γκρέγκορου στην αυτοονομασία του αυτή.

Δέν εΐταν καλυβάκι, μά είχε το ρυθμό του, και τον πιο γνήσιο μάλιστα του τόπου του. Εΐχε ξεπταχτεί τούτη τη στιγμή, από μια τούφα αγριόδεντρα σέροντας στον ώμο του ένα ζάρκαδο. Τόν είχε χτυπήσει όμ γιατί εΐταν χωριατοκνηγός, ούτε από ά μιση ανάγκη, μά για να δικαιώσει τη φήμη του, ότι εΐταν τοξότης. Δέν είχε και ωρισμένη δουλειά στη ζωή του. Θωρώντας τον να τρέχη στην κρημη ένου ρουμανιού και να ναρκισεύη τους όπλισμούς του σε κάτι νερά, με τα μάτια του γιομάτα αγωνία, τον έκαναν και σκέφτηκε τον Γκρέγκορου εκείνα τα μάτια ή Μοΐρα διάλεξε άμείως τα χέρια του Γκρέγκορου να θανατώσουν, για άφραστη ειρωνία, το σύβολο εκείο της στανταριστής αδυναμίας.

Γονίεσ άλληλικές και τόσα μάτια θ΄άναζητούσε στο Γκρέγκορου. ΄Ενα λουλοΐδι μοναχό, ορθόκορμο, ξεπεταγμένο από τη σχισμάδα ένου βράχου από γκαΐς, κι΄αυτοΰ λησιμονημένο πάνω στοΰς τιτανικούς εκείνους κρυσταλλένιους όγκους, δροσερόχρωμο, όπως εΐπνε στοΰς κόρφους της γής, έφερε τη φύση γύρω του, σε κίελο σεβασμό άπέναντί του. Γλυσερούσαν γύρω του οι καταστροφές, έμενε άγγιγγο κι΄αυτ΄οΰ εΐταν ή δύναμή του. Σ΄αυτ΄ο το λουλοΐδι, έβλεπε το έαυτό του ο Γκρέγκορου. Κ΄εΐσι το όνομα ΄Αδάμας στος, δέν άπέχει και πολύ ως τόσο σε όποιον τον εΐχδ΄η, τοΰμεινε άνεξάλειπτη ή σωματική και πηματική ύπεροχή του πάνω από το κοινάνθρωπο ή ένόραση της ζωής, το ξεδιάλυμα του μυστήριου σε πολλές σχέσεις του ανθρώπου με το άπειρο, ή ψηλαφητή άλήθεια που΄βρισκε στην έναλλαγή της ζωής, έδιναν έναν ΐδιαίτερο τόνο στη ζωή του, που πολλές φορές ξεφεύγε άπ΄αυτόν, κ΄έμενε με την ευχαρίστηση, ότι δυν΄

θηκε να σώση κάποιον στις πιο άψηλές άλπινικές κλεισο΄ρες.

΄Ενα από τα θέμελα του δεκαλόγου του, εΐταν ή άπεριόριστη καλοσύνη του, φανέρωμα δίχως άλλο της πολλής δένεμής του. ΄Επλανιούνταν σκαρφωμένος πάνω στοΰς μυτερούς όγκους του πάγου, μά άξίνα και σκονί στη ράχη, μόνο για να βρεθ΄η κάτι που να τον τη σώση, κι΄ως εΐταν για να δώσει διεξοδο στο φευγικό κανενοΰ κοπαδιού από δορκάδες.

Ο θρούλος ψιλοτραγουδούσε το σύρουτο, στη μυστικά ώρα της Παναγάτης, τις ήρωϊκές πράξεις του ήρωϊκές μά που δέν είχαν ποτέ εκτελεστεί. ΄Εμεθούσαν όμως τα στήθια του από το ένδεχόμενο. Εΐναι κι΄αυτ΄ο μια θρησκεία που κρατάει από τη μοιρολατρεία ο΄όσους πλανιούνταν μες στην άλπινική χλωροσιά και το σύμπαγο. Ο περιγλισμός δέν είχε σκίσει ποτέ το πρόσωπό του. ΄Ενα δυσκολόνικητο έχτρο εΐχε, τη μελαγχολία. ΄Εσκυθρόπαζε στο άκουσμα του έλβετικού σουραυλιού, κι΄άν εΐταν ο σκοπός από τους πιο χαρούμενους, κι΄άν με την άνώμαλη ήχολογία του έκλιούσε την παρθενική καρδιά. Εΐχε δικιο όμως, γιατί εύρισκε μες στον κόσμο εκείνο, πώς δέν εΐταν ο πολυτρωμένος. ΄Εδιωούσε την άπολύτρωση, να την αϊστανθ΄η και όχι να την εύρη στο πρόχειρο μέσο του θάνατου, κι΄άν εΐταν για να πεθάνη μέσα στο άχύρινο καλύβι στην παγοθάλασσα, μεθυσμένος από τη γλυκαία λάμψη του φεγγαριού. Γι΄αυτ΄ο νόμος του εΐταν ή φιλοζωία. Το πάθος για τη ζωή. Το όνειρο μιας τελειοποιημένης ωραιωμένης ζωής. Πώς γενιούνταν άσπιλη ή ζωή μες στο πιο μικρό μπουμπούκι, όμοια σΐθια από φεγγαρία άχτίδα, πάνω στο γλυκό, πρασινωπό χλόνη, κ΄έκόχλαζε ύστερα σε υπεράνθρωπη δημιουργική δύναμη.

Κ΄ένω σκεφτότανε έτσι, δυνατός άγέρας ξάφνιζε την ήρεμία, έτρεμε τα κλαδιά της σημύδας, έσπρωχνε τις φυλλωσιές προς την ΄Αβυσσο, άρχιζε ο ήΐθυρος λιγοστός κ΄εΐταν ως τη φρικιαστική ζωή του έλατου. Καμιά άλλη φύση δέν θ΄άταν ίκανή για τέτοια συναισθήματα κ΄έθεωρούσε ευτύχημα ότι γενιήθηκε εκεί. ΄Εφυγε από τις μεριές εκείνες με την έντύπωση του Σρέγκορου, στολισμένος με νάρκισσους και ροδόδεντρα. Ο Γκρέγκορου δέν άπέθανε μέσα στην άρμονία εκείνη, οτι ζ΄η άνάμεσό τους δέν πεθαίνει. Άπ΄τον άέρα του πιο άπάτητου κοΰλμ ως την άνάπνοια των μυροπράσινων δεντρών τα Edelweiss άνθ΄ίζουν σκαπαμένα στο ύγρο χ΄ωμα.

Η όδοιπορία τον έφερε σε ζεστά κλίματα, κομμάτια μαλακής γής περιτριγυρισμένα από σμαραγδένια άκρογάλια, ραντισμένα από σπιθόβολους άφρούς.

Στ΄άρχαία παραμύθια γίνεται λόγος για χαλάσματα από μεσαιωνικά μοναστήρια και παραστάτες τους παχιά κυπαρίσσια. ΄Ενα δειλι, που τα κυπαρίσσια αυτά έπροφυλάριζαν μες στα σκόρπια χρυσάφια του ένα μικρό καμπαναριό στέλνοντας από τη γ΄η του τη στεργ΄η Άλληλούϊα, στη μυστικά ώρ΄αυτή της Παναγάτης, ο Γκρέγκορου δέν έζούσε πια.

ΤΣ.